

for Forslagsstillerne urgerebe stærkt, at man ikke burde lægge saa stor Vægt paa Characteren. Dette er imidlertid et Spørgsmaal, der nu er afgjort. Det er vedtaget ved 2den Behandling, at for Fremtiden skal bedste Character ved ufuldstændig juridisk Examen være en Betingelse for Afgangen til Sagførerstillingen, og vi diskutere nu ikke længere, om Characteren er af Vigtighed eller ikke, thi Thinget har vedkjendt sig, at for Fremtiden skal det være saaledes. Der er altsaa kun Spørgsmaal om at tage et Villighedshensyn til en Mangel i Characteren for dem, der allerede have en saadan; men naar Spørgsmaalet stilles saaledes, saa skal man ikke paany rippe op i hele det andet Spørgsmaal, om det overhovedet er berettiget at tage Hensyn til Examen; thi det er afgjort. — Nu siger det ærede Medlem, at der er Tale om Mænd, som have havt „grundet Haab“ om at kunne blive Sagførere, og det udstrækker han til alle dem, der have dansk juridisk Examen med ringeste Character; men jeg benægter meget stærkt, der bestaaer noget saadant grundet Haab. Den hidtil gjældende Lovbestemmelse lyder i Forordningen 26de Januar 1821 § 15 saaledes: „Til de øvrige juridiske Embeder kunne ogsaa de have Afgang, som alene have underkastet sig den juridiske Examen for Ustuderede . . . Dog skulle de, som attraae at blive Sagsførere i Island eller Procuratorer ved Underretterne, ved bemeldte Examen's theoretiske Prøve have erholdt Characteren „Bekvem“, og ved sammes praktiske Prøve Characteren „Vel“. Der er altsaa en udtrykkelig Lovbestemmelse, som udelukker dem, der have en ringere Character, og nu kan man dog ikke opstille den Sætning, at man har et begrundet Haab om, at en udtrykkelig Lovbestemmelse skal tilfidesættes. Der er fleet enkelte Undtagelser, men det er ikke oplyst, at disse Undtagelser have været meget hyppige; den høitærede Justitsminister har benægtet, at de vare hyppige. Der er altsaa forekommet Undtagelser; men af nogle Undtagelser af et ikke stort Antal at slutte, at der er grundet Haab om, at man har samme Ret, som om Lovbestemmelsen ikke eksisterede, det er en Slutning, jeg ikke kan erkjende for rigtig. Naar der nu er Spørgsmaal om Villighed, saa kan man i en vis Forstand paaberaabe

sig en saadan Villighed for dem, der allerede ere komne ind paa Sagførervirksomheden, og som have valgt den i den Tanke, at de dog muligviis kunde faae Dispensation; men der er ikke nær den samme Villighedsgrund tilstede med Hensyn til de Andre, som slet ikke endnu have givet sig ind paa Sagførerveien eller gjort Forberedelser dertil, men ere fuldmægtige paa Amts- og Herredsecontoirer, og det er just for de Første, at der til en vis Grad vil være sørget ved det af Udvalget under Nr. 4 stillede Endringsforslag. De, der, saaledes som det under forrige Behandling blev oplyst ved et Exempel, allerede nu ere i den Stilling, at de i en længere Arrække have, rigtignok ikke paa eget Navn, drevet Sagførersforretning, skjøndt de kun havde anden Character, for deres Vedkommende vil der, naar de ved deres Virksomhed i disse flere Aar have skaffet sig et godt Vidnesbyrd, være aabnet Afgang for Justitsministeren til i Løbet af dette Aar at kunne tage Villighedshensyn, men der er ganske vist ikke givet Udset til, at man ud over denne Grændse vil i en lang Arrække dispensere Folk, der endnu ikke ere komne ind paa Sagførervirksomheden, og for hvem der altsaa hverken er et begrundet Haab om en saadan Dispensation eller en Mulighed til at paaberaabe sig, at man for dem overstærker en allerede begyndt og i flere Aar fortsat Virksomhed. Jeg troer altsaa, at der ved Udvalgets Endringsforslag er taget de Villighedshensyn, der ere nødvendige, og at de Grunde, der paaberaabes for det andet Forslag, ere saadanne, som ikke kunne antages.

Tobiesen: Det gjør mig ondt, at der ikke var givet mig noget Middel, hvorved jeg for kunde gjøre det uforløbent for den ærede Ordfører at bringe Thinget paa den selvsøgligt, eller dog rimeligviis, af mig selv foranledigede vrangte Ansættelse, at det skulde være min og de øvrige Forslagsstilleres Tanke, at der ved Udtrykket: „skulle kunne beskiftes“ i Forslaget skulde betegnes nogetsomhelst Andet end den samme Ret for de vedkommende Personer til at fordre sig en Bevilling meddeelt, som der er givet alle de andre i Lovforslaget omhandlede Personer. Jeg har udtrykkeligt